

15 GCS-RBK 001

Uitspraak no. 8 van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil over de Regeling Buitengerechtelijke Kosten - Letsel

Partijen

Partij A,

en

Partij B

Partij A en partij B zijn allebei deelnemer aan het Convenant inzake regeling buitengerechtelijke kosten letsel (CBK-L) en hebben ter verkrijging van een bindend advies over een geschil over deze regeling een beroep gedaan op de Geschillencommissie Schadeverzekeraars (GCS), overeenkomstig artikel 1 van haar reglement op grond waarvan de commissie dit geschil in behandeling neemt.

Feitelijke gegevens

In 2002 is een benadeelde tweemaal betrokken geweest bij een ongeval. Voor de schaderegeling met betrekking tot het eerste ongeval laat zij haar belangen behartigen door advocaat X. Voor het behartigen van haar belangen bij de schaderegeling met betrekking tot het tweede ongeval schakelt zij haar rechtsbijstandverzekeraar partij A in. Partij A schakelt een letselschadebureau in om de belangen van de benadeelde te behartigen. Ter zake van de afwikkeling van het eerste ongeval wordt uiteindelijk door advocaat X een procedure gestart. Voor het hoger beroep in die procedure laat de benadeelde haar belangen behartigen door advocaat Y in plaats van advocaat X. In hoger beroep wordt door het Hof in oktober 2013 gesuggereerd dat alle betrokkenen met elkaar om tafel gaan zitten om de totale schade van beide ongevallen over verzekeraars te verdelen. Deze suggestie hebben betrokkenen overgenomen en de schade van beide ongevallen is uiteindelijk via één vaststellingsovereenkomst tussen alle betrokkenen afgewikkeld. Daarbij zijn partij B en de aansprakelijkheidsverzekeraar van het eerste ongeval overeengekomen om de schade onderling op 50:50 basis te verdelen.

Het geschil

Partijen hebben over de vergoeding van buitengerechtelijke kosten een geschil.

Partij A stelt dat zowel partij B als partij A deelnemers zijn aan het convenant. Partij A heeft zich direct actief met de letselschaderegeling van het tweede ongeval bezig gehouden en is dus als eerste belangenbehartiger met betrekking tot het tweede ongeval aan te merken. Dat advocaat Y, die met betrekking tot het eerste ongeval belangenbehartiger was, zich vervolgens ook actief met het regelen van de tweede schade heeft beziggehouden, betekent nog niet dat hij in deze schade als tweede belangenbehartiger aan te merken is. Partij B heeft ook geen betaling van buitengerechtelijke kosten aan hem gedaan. De advocaat heeft zonder opdracht ten aanzien van de tweede schade gehandeld. Bij de afwikkeling van de tweede schade is partij A vanaf het begin als belangenbehartiger opgetreden en is ook zo blijven optreden. Met de afwikkeling van de eerste schade heeft partij A niets van doen gehad.

Partij B is van mening dat het convenant niet is geschreven voor situaties als deze. Er is in deze zaak sprake van een mingschade waarbij het onmogelijk is vast te stellen welke schade nu door welk ongeval veroorzaakt is. Tevens stelt partij B dat het convenant geschreven is

voor de situatie waar slechts één belangenbehartiger actief is voor een benadeelde. In deze zaak zouden twee belangenbehartigers actief zijn voor het verhalen van dezelfde (meng)schade. Partij B stelt dat artikel 1.5 van het convenant bepaalt dat het convenant niet van toepassing is op zaken waarin de belangenbehartiger als tweede of volgende belangenbehartiger van de benadeelde optreedt. Partij B geeft eveneens aan dat als het convenant wel van toepassing zou zijn, er geen sprake zou zijn van een tabel-zaak maar van een artikel 6:96 BW-zaak. Dit nu onmogelijk is vast te stellen welke schade aan welk ongeval toe te rekenen is. Tenslotte is partij B van oordeel dat op grond van artikel 4.2 onder c van het convenant afgewikkeld moet worden op basis van artikel 6:96 BW.

Overwegingen van de commissie

De vraag die volgens de commissie beantwoord moet worden, is of het convenant van toepassing is tussen partij A en partij B en of de buitengerechtelijke kosten conform de PIV-staffel moeten worden betaald.

Uit de overgelegde stukken concludeert de commissie dat partij A vanaf het begin als belangenbehartiger heeft opgetreden bij het tweede ongeval. Nergens uit de toegezonden stukken blijkt dat de benadeelde op enig moment afgezien heeft van belangenbehartiging door partij A en dat advocaat Y de behandeling voor het tweede ongeval heeft overgenomen. Wel heeft deze advocaat een grotere rol gespeeld bij de uiteindelijke schikking, maar uit de stukken blijkt dat partij A hiervan op de hoogte was en ook bij een gesprek tussen betrokkenen aanwezig is geweest. Partij B geeft in de stukken ook uitdrukkelijk aan dat partij A betrokken is bij de afwikkeling van de schade.

De commissie is van oordeel dat artikel 1.5 van het convenant toepassing mist, nu er geen sprake is van een tweede of volgende belangenbehartiger voor de tweede letselschadezaak.

De commissie deelt niet de mening van partij B dat het convenant niet van toepassing zou kunnen zijn in de situatie waarin ten eerste onduidelijk is gebleven welk ongeval in welke mate welke schade heeft veroorzaakt en ten tweede twee belangenbehartigers tegelijkertijd actief zijn voor een benadeelde. Dit volgt niet uit de tekst van het convenant. Het sluit ook aan bij het doel van het convenant om dit van toepassing te laten zijn op alle letselschadezaken in de zin van artikel 6:107 BW, waarin de rechtsbijstandverzekeraar en de aansprakelijkheidsverzekeraar een minnelijke regeling weten te bereiken.

Vervolgens is de commissie van oordeel dat de situaties a tot en met c van artikel 4.2 van het convenant niet van toepassing zijn. Er is geen sprake van een medische aansprakelijkheidszaak, beroepsziektezaak of productaansprakelijkheid. De zaak is niet overgedragen aan, of overgenomen door een andere belangenbehartiger, bij het tweede ongeval speelt geen gerechtelijke procedure, er is geen bindend advies of arbitrage gestart en de zaak wordt niet eenzijdig afgewikkeld.

De commissie concludeert dat partij B in deze zaak uiteindelijk met partij A een minnelijke regeling heeft bereikt over de tweede letselschadezaak. Op grond van de tussen de aansprakelijkheidsverzekeraars afgesproken 50:50 regeling laat zich het schadebedrag dat bepalend is voor de toepassing van het convenant precies vaststellen. Dit schadebedrag is in dit geval lager dan € 250.000,-. Dit betekent dat deze zaak een zogenoemde tabel-zaak is en op basis van de PIV-staffel moet worden afgewikkeld.

Conclusie

De commissie is op grond van het bovenstaande van oordeel dat het convenant tussen partijen van toepassing is en dat de buitengerechtelijke kosten conform de PIV-staffel moeten worden betaald.

Bindend advies

De commissie geeft als bindend advies dat het CBK-L van toepassing is en dat de hoogte van de buitengerechtelijke kosten van partij A vastgesteld dient te worden met toepassing van de PIV-staffel.

Aldus is beslist op 1 juli 2015 door mr. L.G. Stiekema (voorzitter), mr. M. Leliveld, mr. P.A.J. van den Doel en mr. P.O.G. van den Berg, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in tegenwoordigheid van mr. M. Beugel, secretaris.

mr. L.G. Stiekema
voorzitter

mr. M. Beugel
secretaris